

Oslo Domkirke

Med forbehold om
endringer.

10. april 1990

Sperret til:

10.04.90 Kl 1400

Statsminister Jan P. Syse

TALE VED MINNEGUDSTJENESTE I OSLO DOMKIRKE

10. APRIL 1990

Vi er sammen her i Oslo Domkirke i dag for å minnes. Ikke hendelser som årene har fått lov til å mildne, som overfallet i 1940, men en tragedie av i dag, uforutsett, uforståelig.

Vi er her for å sørge sammen. Noen er pårørende, andre er nære venner. Alle er medmennesker. Norge er så lite, og ved anledninger som denne står tilværelsen stille for oss alle. Vi deler hverandres skjebne.

Vi er heller ikke alene i sorgen. Andre land sørger med oss. En lang rekke regjeringer, organisasjoner og enkeltmennesker har overfor Regjeringen gitt uttrykk for sin dype medfølelse, og bedt meg meddele den videre til de pårørende.

Vi vet inderlig vel at medfølelse og medynk ikke kan utviske sorg. Vi vet bare at det er hva et menneskelig fellesskap er til for å gi. Hjelp, trøst, bistand. Og at vi noen gang hjelper ved bare å være der, selv om det ikke er noe konkret vi kan gjøre. Men fellesskap gir trøst og styrke. Vi vet dette fordi vi alle er mennesker og skal oppleve - eller har opplevet - å miste noen av våre nærmeste, kanskje brått og tilsynelatende så meningsløst. Derfor gjen-

kjenner vi smerten og fortvilelsen, og strekker ut hånden i håp om at det kan lindre.

Derfor senket vi flaggene på halv stang da meldingen om ulykken kom. Ikke bare for våre egne landsmenn, men for alle som ble rammet under brannen ombord.

Vi er sammen i kirken. Påsken nærmer seg, med sitt vidnesbyrd om død og oppstandelse, om at livet har en mening og en forlengelse. Vi er i kirken for å søke trøsten i Matteus-evangeliets forsikring: - Og se, jeg er med dere alle dager, inntil verdens ende.